

8. märtsil 2011 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Belgia Kuningriik**(Kohtuasi C-122/11)**

(2011/C 160/13)

*Kohtumenetluse keel: prantsuse***Pooled***Hageja:* Euroopa Komisjon (esindajad: V. Kreuschitz ja G. Rozet)*Kostja:* Belgia Kuningriik**Hageja nõuded**

— tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik kaotas alles alates 1. augustist 2004 elukohanõude, mis takistas nende Euroopa ja EMP kodanike pensionide indekseerimist, kes elasid väljaspool Belgiaga vastastikuse kokkuleppe sõlminud riiki, ning kuna ta ei kõrvaldanud diskrimineerimist, mille tõttu nad kandsid kahju kogu 1. augustile 2004 eelnenud perioodil tulenevalt sellest, et nad olid ilma jäetud osast pensionist, siis on Belgia Kuningriik rikkunud kohustusi, mis tulenevad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta⁽¹⁾ artiklitest 4 ja 7 ning Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklist 18 ja artiklist 45, mis määratlevad kodakondsuse alusel diskrimineerimise keelu põhimõtte;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et siseriiklikud õigusnormid põhjustavad diskrimineerimist teiste liikmesriikide kodanike suhtes, kuna nendega kehtestatakse vaid viimati nimetatute suhtes nõue elada ühe liikmesriigi territooriumil või riigis, kes on sõlminud Belgiaga vastastikuse kokkuleppe, et nende pensione indekseeritaks ajavahemikus kuni 1. augustini 2004.

Komisjon väidab veel, et eespool viidatud määrus (EÜ) nr 883/2004 ei näe enam ette nõuet elada ühe liikmesriigi territooriumil selleks, et oleks võimalik tugineda võrdse kohtlemise põhimõttele. Nimetatud määrusega hõlmatud isikud võivad seega taotleda selle põhimõtte kohaldamist isegi siis, kui nad elavad kolmandas riigis. Niisiis ei saa riik enam indekseerida ainult kodanike pensione, vaid peab seda võimaldama ka kolmandas riigis elavatele pensionäridele.

Viimaseks, komisjoni arvates ei saa tugineda õiguspärasele ootusele, praktilistele raskustele ja finantsmõjule, millele Belgia ametiasutused viitasid selle põhjendamiseks, et muudetud õigusnorme ei ole võimalik tagasiulatuvalt kohaldada.

25. märtsil 2011 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Prantsuse Vabariik**(Kohtuasi C-145/11)**

(2011/C 160/14)

*Kohtumenetluse keel: prantsuse***Pooled***Hageja:* Euroopa Komisjon (esindajad: M. Šimerdová ja A. Marghelis)*Kostja:* Prantsuse Vabariik**Hageja nõuded**

— Tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik jättis valideerimata kaks veterinaarravimi müügiloo taotlust, vastavalt ravimitele CT—Line 15 % Premix ja CT—Line 15 % Oral Powder direktiivis 2001/82 veterinaarravimeid käsitlevate ühenduse eeskirjade kohta sätestatud detsentraliseeritud menetluse raames, rikkus ta selle direktiivi artiklitest 32 ja 33 temale tulenevaid kohustusi.

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon väidab käesoleva haviga, et eespool viidatud direktiiv 2001/82/EÜ ei luba liikmesriigil detsentraliseeritud menetluse raames viia läbi müügiloo taotluse õiguslikku ja teaduslikku hindamist. Valideerimise etapi eesmärk on vastavalt direktiivi artikli 32 lõikele 1 üksnes teha kindlaks, kas esitatud toimik on kõigis liikmesriikides samasugune, kas see on täielik ning kas see sisaldab asjaomaste liikmesriikide loendit. Hageja heidab niisiis kostjale ette, et see jättis müügiload rahuldamata, osutades eelkõige põhjendustele, mis puudutasid selle ravimi koostist ja ravimivormi, selle vastuolu siseriiklikule õigusele ning võimalikku ohtu rahvatervisele.

Komisjon märgib ka, et valideerimise etapis on asjaomasel liikmesriigil, keda müügiluba puudutab, kohustus kiita heaks referentliikmesriigi poolt esitatud hindamisaruanne, välja arvatud kui ta osutab vastavalt direktiivi artiklile 33 võimalikule tõsisele ohule rahvatervisele või loomade tervisele või keskkonnale. Niisiis ei ole Prantsuse ametiasutuses selles sättes ettenähtud menetlust järginud.

⁽¹⁾ ELT L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72; parandus ELT L 200, lk 1.